

Sygn. akt II AKa 55/19

Lublin, dnia 30 grudnia 2019 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Leszek Pietraszko
Protokolant	st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora: Jacka Kuźmy, Mariusza Szewczyka i Małgorzaty Bojar

po rozpoznaniu w dniach: 25 kwietnia 2019 roku, 29 października 2019 roku i 17 grudnia 2019 roku

sprawy **A. R.** syna Z. i E. z domu L.,

urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 8 listopada 2018 roku, sygn. akt IV K 312/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zalicza na poczet orzeczonej wobec A. R. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 9 listopada 2018 roku do dnia 30 grudnia 2019 roku;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w L., kwotę 1033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego A. R. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 55/19
----------------	---------------	--------------

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2018 roku w sprawie IV K 312/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Oskarżony A. R. w czasie popełnienia obydwu przypisanych mu w zaskarżonym wyroku czynów miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem – dla oceny stanu jego poczytalności w tym czasie fakt zażywania przez niego leku o	Opinia biegłych lekarzy psychiatrów dr M. D. i dr A. K.	k. 1192-1205, 1297v

			nazwie Estazolam nie miał jakiegokolwiek znaczenia.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	Opinia biegłych lekarzy psychiatrów dr M. D. i dr A. K.	Opinia biegłych lekarzy psychiatrów dr A. K. i dr M. D. jest jasna, spójna, konsekwentna i rzetelna, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności i z tych powodów Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podzielił jej treść i wnioski

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>W zakresie czynu z punktu 1 zaskarżonego wyroku :</p> <p>Ad. 1 . obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego wyroku a mianowicie art. 5§2 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego wyrażającą się w przyjęciu, że w niniejszej sprawie zespół (łańcuch) dowodów poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzą do jednoznacznego stwierdzenia (faktu głównego) , że to oskarżony był sprawcą zabójstwa M. R. i wykluczone są przy tym możliwości jakichkolwiek innych wersji zdarzenia głównego (zabójstwa M. R.) i na skutek tej wadliwej oceny materiału dowodowego (art. 7 k.p.k.) doszło do przełamania zasady in dubio pro reo (art. 5§2 k.p.k.) w sytuacji, gdy :</p> <p>a) nie miejscu zabójstwa nie znaleziono bezpośrednich dowodów świadczących o tym, że to oskarżony udusił M. R. a wręcz przeciwnie z opinii z zakresu badań DNA wynika, że na fragmentach paznokci z lewej ręki denatki wykluczono obecność DNA oskarżonego jednocześnie biegły dr hab. G. T. na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 roku wskazał, że na ciele M. R. istniały ślady mogące świadczyć, że bronila się przed napastnikiem tak więc nie jest wykluczone, że odnalezione</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

DNA spod paznokci M. R. nie będące DNA oskarżonego należało do rzeczywistego sprawcy zabójstwa M. R. i nie znalazło się w tym miejscu w sposób przypadkowy. Materiał genetyczny spod paznokci nie mógł się tam znaleźć przypadkowo, co stwierdza Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku. Ilość tego materiału wymagała użycia przez M. R. siły, co najmniej zadrapania napastnika, materiał genetyczny spod paznokci nie mógł się tam znaleźć poprzez dotknięcie innej osoby;

b) nie przeprowadzono dowodu z oględzin dowodów rzeczowych a mianowicie telefonów komórkowych świadków, a w szczególności K. R. i M. M. (1);

c) nie przeprowadzono dowodów z bilingów telefonu denatki nie tylko w zakresie wykonywanych i przychodzących połączeń i sms ale również co najistotniejsze do których stacji przekaźnikowych BTS logował się telefon M. R. celem ustalenia miejsca pobytu zmarłej w czasokresie od dnia 27 lipca do 30 lipca 2012 roku lub ustalenie osoby w posiadaniu której rzeczywiście znajdował się ten aparat telefoniczny i gdzie się rzeczywiście znajdował;

d) nigdy nie odnaleziono telefonu M. R., który rzekomo według świadka K. R. miał się znajdować w posiadaniu oskarżonego również w dniu 31 lipca 2012 roku i miał być aktywny (połączony z siecią);

e) zaniechano przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie tego u kogo i przez jaki okres przebywała M. R. na przyjęciu w dniu 27 lipca 2012 roku;

f) poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu zeznań świadka K.

R. i bezgraniczne obdarzenie ich wiarą w sytuacji gdy dokładna analiza akt sprawy w szczególności porównanie zeznań świadka K. R. z zeznaniami świadka I. F. (1) wskazuje, że przesłuchiwany w dniu 16 listopada 2012 roku skłamał w zakresie kontaktów telefonicznych ze świadkiem I. F. (1). Ponadto bezsprzecznie świadek ten od wielu lat był skonfliktowany z oskarżonym i wbrew dowolnym a nie swobodnym twierdzeniom Sądu I instancji z zeznań świadka jednoznacznie wynika, że obciążał ojca w zakresie zabójstwa matki chociażby poprzez twierdzenia, że jego babcia E. R. (1) przekazała mu informację o rzekomym przyznaniu się ojca do zabójstwa a czemu stanowczo zaprzecza E. R. (1);

g) nie można ustalić jednoznacznego czasokresu (przynajmniej 24 – godzinnego) zgonu M. R. (zeznania biegłego dr hab. G. T. z dnia 21 czerwca 2018 roku) jak wskazał biegły mogło to nastąpić również na cztery dni przed znalezieniem zwłok;

h) przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka A. M., że widziała M. R. w dniu 28 lipca 2012 roku w sytuacji, gdy świadek ten miał powody, aby obciążać oskarżonego, albowiem na rozprawie w dniu 18 lipca 2018 roku przyznała, że kupowała od syna oskarżonego w sierpniu 2012 roku (k. 934) sprzęt kuchenny z gastronomii w K. od syna K. R. czego dokonywała w sposób bezprawny, albowiem rzeczy te nabywała od osoby nieuprawnionej do jej sprzedaży, proponowała oskarżonemu przejęcie jego punktu gastronomicznego na co oskarżony nie wyrażał zgody, zeznawała, że oskarżony miał długi, podczas

gdy z zeznań E. K. (k – 934) prowadzącej nieoficjalnie księgowość oskarżonego jednoznacznie wynika, że działalność oskarżonego przynosiła dochody pozwalające na otrzymywanie kredytów (posiadał zdolność kredytową) co jednoznacznie świadczy , że nie mógł mieć zaległości wobec ZUS lub US a w czasie prowadzenia działalności opłacał wszystkie składki;

ad.2 błąd w ustaleniach faktycznych (błąd dowolności) w zakresie tego, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przebywając w szpitalu rzekomo przyznał się do zabójstwa swojej żony. Z dokładnej analizy zeznań świadka E. R. (1) wynika, że podczas pobytu w szpitalu będąc w ciężkim stanie zapytany czy zabił żonę odpowiedział „ ona nie chciała rozmawiać „ (k – 318-319) z takowej wypowiedzi oskarżonego, będącego pod wpływem silnych leków przeciwbólowych nie można wnioskować o przyznaniu się oskarżonego do winy. Mając na uwadze jego stan zdrowia w tamtym czasie nie wiadomo co oskarżony chciał powiedzieć. Czy była to zakończona wypowiedź. Czy próba podjęcia dalszej rozmowy jednak ze względu na stan zdrowia nie została ona dokończona, okoliczność ta pozostaje w sferze domysłów i w żadnej mierze nie może świadczyć o poza procesowym przyznaniu się oskarżonego. Nie bez znaczenia pozostaje również depozycja świadka E. R. (1) , że tak przynajmniej zrozumiąły wypowiedź oskarżonego E. R. (1) i obecna przy tym A. J.. Jednoznacznie świadczy to , że zrozumienie wypowiedzi oskarżonego było utrudnione. Ponadto świadek E. R. (1) zaprzeczyła, aby oskarżony w

jakikolwiek sposób poruszał głową potwierdzając lub zaprzeczając swoje sprawstwo w zakresie zabójstwa małżonki na co wskazuje w swoich zeznaniach świadek K. R.;

Ad. 3 obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku a mianowicie art. 170§1 pkt. 2 i 3 , art. 170§1 pkt. 5 w zw. z art. 169§2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy z punktu 1,2,3, i 4 pisma procesowego z dnia 10 października 2018 roku oraz wniosku dowodowego zawartego w protokole rozprawy z dnia 16 października 2018 roku o ponowne przesłuchanie świadka U. W. i K. R. w sytuacji gdy wnioski te bezpośrednio zmierzały do wykrycia dowodów lub oceny właściwego dowodu w zakresie :

-ewentualnego wykrycia dowodów z protokołu oględzin telefonu K. R. w szczególności czy czynność taką przeprowadzono w toku postępowania przygotowawczego ale nie dołączono do akt sprawy czy też w ogóle jej nie przeprowadzono a jeśli tak to dlaczego zaniechano dokonania tak istotnej czynności dowodowej;

-oceny prawdomówności K. R. w zakresie kontaktów ze świadkiem I. F. (1);

-okoliczności w jaki sposób oskarżony dostał się do sklepu przy ul. (...) w sytuacji, gdy z zeznań świadka I. F. (1) (k. 112) wynika, że : „ nie mogłam zrozumieć jak wszedł do środka (oskarżony) i zamknął z przodu kratę. Tylne drzwi do sklepu były otwierane tylko do wewnątrz”. Okoliczność ta mogła być wyjaśniona tylko przez drugą pracownicę U. W., albowiem w toku postępowania ustalono, że

świadek I. F. (1) na stale przebywa za granicą i nie ma możliwości jej bezpośredniego przesłuchania. Ponadto okoliczność ta winna być wyjaśniona ze względu na fakt, że oskarżony nie pamięta przebiegu zdarzeń związanych bezpośrednio przed wybuchem na ul. (...);

-potwierdzenia lub zaprzeczenia okolicznością wskazanym oskarżonemu przez lekarzy ze szpitala w Ł., że w jego krwi wykryto alkohol metylowy co mogłoby ewentualnie rzutować na jego stan psychiczny lub ewentualną próbę otrucia oskarżonego przez osoby trzecie;

Ad. 4 konsekwencją wyżej wskazanej obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku oraz błędu w ustaleniach faktycznych było naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 148§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że oskarżony dopuścił się zabójstwa swojej małżonki w miejscu, czasie i w sposób opisany w punkcie I wyroku;

W zakresie czynu z punktu 2 zaskarżonego wyroku:

Ad. 5 obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku a mianowicie art. 170§1 pkt. 2 i 3, art. 170§1 pkt. 5 oraz 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego na rozprawie w dniu 16 października 2018 roku o ponowne przebadanie oskarżonego przez biegłych psychiatrów i wydania nowej opinii w zakresie poczytalności oskarżonego w czasie zarzucanego mu czynu z pkt. II aktu oskarżenia. Wbrew twierdzeniom Sądu I instancji opinia biegłych nie jest pełna, dokładna analiza akt

sprawy w szczególności protokołu rozprawy z dnia 16 października 2018 roku, w którym oskarżony wskazuje, że zażywał lekki nasenne przez okres jakiś dwóch tygodni, leżały one na stoliku obok łóżka (por. materiały – załącznik nr 1 do akt postępowania przygotowawczego, dokumentacja fotograficzna, załącznik do protokołu oględzin zwłok M. R. na jednym ze zdjęć widoczne jest opakowanie leku o nazwie „Estazolam” w miejscu wskazanym przez oskarżonego). Nadto świadek U. W. (k. 141) zeznała, że podczas gdy przypadkowo spotkała oskarżonego w dniu 29 lipca 2012 roku około godziny 20 to oskarżony powiedział jej, że wziął 16 lub 14 proszków nasennych „estazanol”. Po sprawdzeniu w vademecum lekarskim nazwy tego leku okazuje się, że jest to bardzo silnie działający lek psychotropowy co więcej w ostrzeżeniach dla pacjentów jednoznacznie wskazano, że stosowanie tego leku może powodować myśli samobójcze. Analiza ekspertyzy sądowo-psychiatrycznej (k. 534-558) odnośnie poczytalności oskarżonego w okresie zarzucanych mu czynów jednoznacznie wskazuje, że biegli w ogóle nie wzięli pod uwagę okoliczności zażywania przez oskarżonego tego leku, który w potocznym mniemaniu ma jedynie działania nasenne, ale jednocześnie, jak wskazuje vademecum lekarskie powoduje wiele skutków ubocznych między innymi: myśli samobójcze, utratę poczucia rzeczywistości, zaburzenia osobowości, omamy, urojenia, amnezję następczą. W tym świetle wbrew twierdzeniom Sąd I instancji nie można uznać, że opinia biegłych jest pełna i nie budzi żadnych zastrzeżeń. Ponadto biegli sporządzając opinię mieli dostęp

	<p>do całości akt sprawy , załącznika fotograficznego, zeznań U. W. a więc winni tą okoliczność wziąć pod uwagę wydając swą opinię, nie jest to okoliczność, która nie była im znana podczas sporządzania opinii;</p> <p>Ad. 6 konsekwencją wyżej wskazanej obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku było naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 163§1 pkt. 3 k.k. w zbiegu z art. 157§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 163§1 pkt. 3 k.k. w zbiegu z art. 157§1 k.k. w związku z art. 11§2 k.k.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad 1 Powyższy zarzut jest całkowicie chybiony. Zgodzić należy się z twierdzeniem zawartym w apelacji obrońcy A. R. , iż w sprawie brak jest dowodów bezpośrednich wskazujących oskarżonego jako sprawcę przestępstwa zabójstwa M. R. (apelacja k – 1100) a sprawa ma charakter poszlakowy. Do podobnej konstatacji doszedł także Sąd Okręgowy w Lublinie (uzasadnienie k -1077v). Także należy podzielić wywód teoretyczny zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego (k – 1100-1101) zakończony wnioskiem, iż z pełnowartościowym dowodem z poszlak pozwalającym na ustalenie winy oskarżonego mamy do czynienia wówczas, gdy łańcuch poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzą do ustalenia jednej wersji zdarzenia , z której wynika , ze oskarżony dopuścił</p>		

się zarzucanego mu czynu i jednocześnie poszlaki te pozwalają na wykluczenie wszelkich innych realnych możliwości wystąpienia innych wersji zdarzenia. Przenosząc te zasady na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, iż Sąd Okręgowy w Lublinie stwierdził, że właśnie takowa sytuacja zachodzi w sprawie niniejszej (uzasadnienie k -1077v). natomiast obrońca oskarżonego wyraził pogląd diametralnie inny (apelacja k – 1101). Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie prawidłowej i zgodnej z logiką i doświadczeniem życiowym analizy dowodów w sprawie niniejszej dokonał Sąd I instancji i z analizy tej wysnuł jedyny możliwy wniosek dotyczący sprawstwa oskarżonego A. R. w zakresie zarzucanego mu czynu. Wskazać tu bowiem należy następujące okoliczności :

- wyjaśnienia oskarżonego A. R. dotyczące rzekomej śmierci M. R. w wyniku napadu w nocy z czwartku na piątek , tj. z 26 na 27 lipca 2012 roku , nieprawdopodobne zarówno co do przebiegu samego zdarzenia , jak i jego daty w świetle zeznań świadków, którzy widzieli lub rozmawiali z M. R. w dniach późniejszych , tj. 27 i 28 lipca 2012 roku – zeznania świadków K. R., I. K., M. M. (1) i A. M.;

-brak jakiegokolwiek logicznego wytłumaczenia przez oskarżonego A. R., dlaczego w sytuacji śmierci żony M. R. w podanych przez siebie okolicznościach nie powiadomił o tym fakcie organów ścigania oraz jakichkolwiek innych osób w szczególności członków rodziny;

-przyznanie się przez A. R. do zabójstwa żony w trakcie pobytu w szpitalu w obecności świadka E. R. (1) (szczegółowe rozważania w

tym zakresie przedstawione będą w dalszej części uzasadnienia) – zeznania świadka K. R. i E. R.;

-dysponowanie przez A. R. telefonem komórkowym M. R. w dniach 29 i 30 lipca 2012 roku i zapewnianie w rozmowach o jej wyjeździe- zeznania świadka K. R.;

-stwierdzenie przez A. R. w rozmowie telefonicznej z K. R. w nocy z 30 na 31 lipca 2012 roku, gdy ten ostatni zapytał co oskarżony zrobił matce, że „ oboje sobie na to zasłużyli „ – zeznania świadka K. R.;

-pozostawanie przez A. R. w konflikcie z M. R. – zeznania K. R., M. M. (1) oraz częściowo wyjaśnienia samego A. R.;

-wreszcie wydarzenia z dnia 31 lipca 2012 roku zakończone wybuchem spowodowanym przez A. R. , które to wydarzenie jest następstwem uprzedniego czynu oskarżonego w postaci zabójstwa żony.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie w pełni zgodzić się należy, z poglądem sądu I instancji o jednoznacznym wskazaniu w wyniku analizy powyższych okoliczności, iż to A. R. jest sprawcą zabójstwa żony M. R. a jednocześnie wykluczone są w tym zakresie wszelkie inne możliwości, tj. zabójstwo M. R. przez inną osobę lub osoby. Jednoznacznie na to wskazuje treść rozmów prowadzonych przez A. R. z synem K. R., jego faktyczne dwukrotne przyznanie się do winy w rozmowie telefonicznej z K. R. oraz w szpitalu w obecności E. R. oraz całkowity brak prawdopodobieństwa wersji zdarzeń przedstawianej przez oskarżonego co do okoliczności śmierci żony.

O tych wszystkich powyższych faktach zdaje się zapominać skarżący snując całkowicie odmienną interpretację ustalonych w sprawie okoliczności i zgromadzonych dowodów. I tak:

-a) skarżący twierdzi, że nie ma bezpośrednich dowodów, że to A. R. dokonał zabójstwa żony (fakt oczywisty potwierdzony przez Sąd) a jednocześnie twierdzi, że istnieje dowód przeciwny, tj. że znaleziono na paznokciach denatki ślad DNA nie pochodzący od oskarżonego, który nie mógł się tam znaleźć przypadkowo. O ile rzeczywiście ślad takowy został znaleziony, to w żadnym razie nie ma jakiegokolwiek dowodu, że ma on związek ze śmiercią M. R.. Okoliczność tę miał na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, stwierdzając, iż ślad ten mógł się tam znaleźć przypadkowo, co przecież zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest możliwe. Twierdzenie autora apelacji, że ślad ten nie mógł się tam znaleźć przypadkowo razi swą dowolnością;

b) fakt nie przeprowadzenia dowodu z oględzin telefonów K. R. i M. M. (2) nie można traktować w kategorii faktów pośrednich (poszlak) wskazujących na inny przebieg przedmiotowego zdarzenia a w szczególności okoliczności śmierci M. R. i sprawcy jej zabójstwa – nie ma on znaczenia dla ustaleń w tym zakresie. Fakt teoretycznie można traktować jako ewentualne uchybienie przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 170 k.p.k. lecz Sąd Apelacyjny w Lublinie takowego uchybienia nie stwierdza (dalsza część uzasadnienia);

c) fakt nie przeprowadzenia dowodu z bilingów telefonu M. R. także nie można traktować w kategorii faktów pośrednich (poszlak) wskazujących na inny przebieg przedmiotowego zdarzenia a jedynie w kategorii ewentualnego naruszenia przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 170 k.p.k.. Zauważyć w tym miejscu należy, iż skarżący w trakcie postępowania nie składał wniosku dowodowego w tym zakresie. Sąd Apelacyjny w Lublinie także nie stwierdza uchybienia prawa procesowego w tym przedmiocie. Okoliczność gdzie znajdował się telefon M. R. w dniach 27-30 lipca nie ma znaczenia dla ustalen faktycznych w sprawie skoro z innych dowodów wynika, że w dniach 27-28 lipca 2012 M. R. jeszcze żyła – zeznania świadków K. R., I. K., M. M. (1) i A. M. a w dniach 29-30 lipca 2012 jej telefonem dysponował oskarżony A. R. - zeznania świadka K. R.;

ad.d) fakt nie odnalezienia telefonu komórkowego M. R. także nie może być traktowany w kategorii faktów pośrednich (poszlak) wskazujących na inny przebieg przedmiotowego zdarzenia niż ustalił to Sąd Okręgowy w Lublinie – dla zasadności bądź nie tychże ustaleń nie ma on żadnego znaczenia;

ad.e) zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie tego u kogo i przez jaki okres przebywała M. R. na przyjęciu w dniu 27 lipca 2012 roku nie ma żadnego znaczenia w sprawie – jest to okoliczność zupełnie nieistotna dla dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych;

ad.f) i ad h) okoliczności przytoczone w tych podpunktach apelacji nie tyle wskazują na inny przebieg

zdarzeń niż ustalił to Sąd Okręgowy w Lublinie na podstawie analizy dowodów (pośrednich) w sprawie lecz są polemiką z ustaleniami tegoż Sądu w zakresie zeznań świadków K. R. i A. M. i faktycznie zawierają zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego a mianowicie zawartej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. W tym przedmiocie należy stwierdzić co następuje : kontrola argumentacji zawartej w pisemnych motywach wyroku pozwala na stwierdzenie, iż zgromadzony materiał dowodowy przeanalizowany został w sposób wnikliwy i rzetelny. Sąd Okręgowy w Lublinie dokonując jego oceny prawidłowo uwzględnił wskazania zawarte w art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny w Lublinie nie może w tym wnioskowaniu dopatrzeć się jakichkolwiek cech dowolności.

Przede wszystkim zabiegiem chybnym jest akcentowanie treści zeznań wyżej wymienionych świadków z zeznaniami świadków I. F. (1) (w przypadku K. R.) czy E. K. (w przypadku A. M.) gdyż fakty na jakie wskazuje skarżący np. różna ocena stanu finansów oskarżonego, nie mają znaczenia dla ustaleń w sprawie niniejszej.

Zauważyć jednocześnie należy, że skarżący opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego koncentruje się w znacznej mierze na próbie wykazania, że Sąd Okręgowy w Lublinie wadliwie ocenił zeznania świadków K. R. i A. M. - dowody o niewątpliwie istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zabieg ten pozostaje bezskuteczny, gdyż obrońca owej wadliwości nie jest w stanie wykazać.

Po pierwsze stwierdzić należy, iż Sąd I instancji dokonał pełnej, spójnej i logicznej analizy zeznań świadka K. R. – racje ma tenże Sąd, iż są one spójne i konsekwentne. Świadek ten zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie składał zeznania spójne i konsekwentne oraz znajdujące potwierdzenie w innych dowodach nt. zeznania M. M. (1), E. R. (1). Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, który uznał zeznania K. R. za w pełni wiarygodne – nie miał on bowiem żadnego interesu w składaniu w sprawie niniejszej zeznań nieprawdziwych. Skarżący wskazuje wprawdzie na fakt skonfliktowania świadka z oskarżonym i sugeruje, że to było powodem obciążenia przez niego oskarżonego w sprawie niniejszej lecz Sąd Okręgowy w Lublinie tego poglądu nie podzielił a Sąd Apelacyjny w Lublinie to ustalenie akceptuje. Trudno sobie wyobrazić, iż syn, nawet skonfliktowany z ojcem, obciąża go specjalnie i nieprawdziwie w sprawie o śmierć matki a więc niejako jednocześnie nie dąży do ukarania rzeczywistych sprawców tej zbrodni.

Po drugie także zeznania świadka A. M. Sąd Okręgowy w Lublinie poddał wnikliwej i pogłębionej analizie. Świadek ten nie miał przecież żadnego interesu by zeznawać nieprawdę. Skarżący wprawdzie wskazuje jako powód nieprawdziwych zeznań tego świadka dokonywanie nielegalnych transakcji ze świadkiem K. R. a także to, iż chciała przejąć punkt gastronomiczny oskarżonego na co on nie wyrażał zgody lecz trudno uwierzyć by tego rodzaju powody były przyczyną składania fałszywych

zeczności obciążających człowieka w tak ważnej sprawie jak sprawa o zabójstwo.

Podkreślić również należy, że to właśnie sąd I instancji, w ramach realizacji zasady bezpośredniości procesu, miał ze świadkami K. R. i A. M. osobisty, bezpośredni kontakt. Wysłuchał ich relacji na rozprawie. Obserwował ich w trakcie składania zeznań - sposób wypowiedzania się, reakcje na zadawane pytania i sposób, w jaki odpowiedzi były udzielane. Stanowisko Sądu Okręgowego w Lublinie w kwestii oceny zeznań tych świadków uznać należy za słuszne.

W istocie wniosków Sądu Okręgowego w Lublinie nie potrafi zakwestionować w swej apelacji obrońca oskarżonego. Jego argumentacja sprowadza się przede wszystkim do akcentowania konsekwentnej postawy oskarżonego w toku postępowania nie przyznającego się do winy, kwestionowania zeznań świadka K. R. i innych obciążających oskarżonego dowodów i podważania ostatecznie zajętego przez sąd, i zdaniem skarżącego wybiórczego, stanowiska w przedmiocie oceny materiałów dowodowych. Nie jest jednak w stanie wykazać nietrafności któregokolwiek z argumentów dotyczących oceny tych materiałów dowodowych, powołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zatem wywody apelacji mają charakter typowo polemiczny. Ten zabieg podjęty przez skarżącego dla wykazania nieprawidłowości zapadłego rozstrzygnięcia w rezultacie pozostać musi bezskuteczny.

Reasumując : brak jest jakichkolwiek podstaw do podzielenia zarzutu zawartego w apelacji obrońcy A. R. o rzekomym naruszeniu przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. W kontekście tego zarzutu stwierdzić należy , że Sąd Okręgowy w Lublinie omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zgromadzone w sprawie wszelkie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa uznał za wiarygodne oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tego przestępstwa.

ad.g) fakt , iż nie można precyzyjnie ustalić czasookresu zgonu M. R. także nie może być traktowany w kategorii faktów pośrednich (poszlak) wskazujących na inny przebieg przedmiotowego zdarzenia niż ustalił to Sąd Okręgowy w Lublinie – nie przeczy on bowiem tym ustaleniom;

Ad 2 zarzut jest całkowicie bezzasadny. Faktem bezspornym jest to, że A. R. podczas pobytu w szpitalu na pytanie czy zabił żonę odpowiedział , że „ona nie chciała rozmawiać”. Wynika to jednoznacznie z depozycji świadka E. R. (1) (k – 318-319).Analiza tego fragmentu rozmowy i wypowiedzi oskarżonego wskazuje jednoznacznie , iż A. R. pytany dlaczego zabił żonę , nie zaprzeczył temu faktowi i podał przyczynę (mniej lub bardziej logiczną) dlaczego to zrobił a więc faktycznie przyznał ten fakt. Tak też jego wypowiedź zrozumiała E. R. (2) (k – 318-319) i

w takiej formie przekazała ja świadkowi K. R. (zeznania K. R. k – 9-11, 302-304, 832-833). Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej cytowanym zeznaniom świadków i swoje stanowisko jasno, klarownie i logicznie uzasadnił (uzasadnienie k – 1070v – 1071). Podobnie Sąd Okręgowy w Lublinie uzasadnił, dlaczego nie dał wiary późniejszym depozycjom świadka E. R. (1) z uwagi na zmianę jej postawy w postępowaniu (k – 1071). Sąd Apelacyjny w Lublinie podziela taką ocenę powyższych dowodów. Dywagacje autora apelacji dotyczące wypowiedzi oskarżonego, rzekomej niemożności odczytania z treści wypowiedzi oskarżonego co chciał powiedzieć, jego ówczesnego stanu zdrowia , przyjmowanych leków są zupełnie dowolnymi rozważaniami nie popartymi żadnymi dowodami w sprawie.

Na koniec przypomnieć należy, iż fakt wypowiedzi oskarżonego A. R. w szpitalu o takiej a nie innej treści nie jest jedynym dowodem obciążającym oskarżonego lecz tylko jednym z dowodów pośrednich (poszlak) wskazujących na jego winę w zakresie przypisanego mu w punkcie I wyroku czynu.

Ad. 3 przedmiotowy zarzut jest zupełnie chybiony .W dniu 9 października 2018 roku obrońca oskarżonego A. R. złożył pismo zawierające szereg wniosków dowodowych w postaci dopuszczenia dowodów z zeznań świadków (k – 999-1000) a następnie na rozprawie w dniu 16 października 2018 roku złożył kolejny wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z ponownych zeznań świadka U. W. (k – 1004v) a Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z tego dnia oddalił

powyższe wnioski uznając , iż dotyczą one okoliczności ubocznych nieistotnych dla rozstrzygnięcia (k – 1004v-1005). Sąd Apelacyjny w całości podziela tę ocenę. Zupełnie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest okoliczność w jaki sposób oskarżony A. R. dostał się do wnętrza swego sklepu w dniu 31 lipca 2012 roku a tego faktu miało dotyczyć ponowne przesłuchanie świadka U. W. – okolicznością bezsporną przecież jest , że w tym dniu przebywał we wnętrzu tego sklepu. Podobnie zupełnie nieistotnymi dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej są okoliczności dotyczące w jakim celu żądał od I. F. (1) w dniu 31 lipca 2012 roku kluczy od sklepu (...), czy we krwi A. R. po zdarzeniu w dniu 31 lipca 2012 roku wykryto alkohol metylowy oraz czy toczyły się wcześniej postępowania karne o przestępstwa gróźb karalnych , uporczywego nękania czy też rozboju , w których pokrzywdzonym był A. R. – część z tych okoliczności w ogóle nie dotyczy niniejszej sprawy (wnioski dowodowe z pisma k – 999-1000). Także wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka K. C., funkcjonariusza policji dotyczy okoliczności ubocznych – przeprowadzenia bądź nie czynności procesowej , której protokołu nie ma w aktach oraz powodów jej ewentualnego nie przeprowadzenia nie dotyczy przecież bezpośrednio przedmiotowej sprawy i nie ma żadnego wpływu na jej rozstrzygnięcia.

Dla porządku zauważyć należy , iż powyższe wnioski dowodowe zostały ponownie zgłoszone przez skarżącego w apelacji jako wnioski dowodowe do przeprowadzenia przez sąd odwoławczy (k –

1098-1099) i Sąd Apelacyjny w Lublinie na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2019 roku wydał w tym zakresie stosowne rozstrzygnięcie (k- 1183v-1184).

Ad.4) zarzut całkowicie bezzasadny. Faktycznie zarzut ten jest wynikiem postawienia przez skarżącego poprzedniego zarzutu rzekomego naruszenia przez sąd I instancji przepisów prawa procesowego, którego to zarzutu Sąd Apelacyjny w Lublinie nie podzielił. Podkreślić trzeba, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 9 października 2010 roku, II AKa 162/10, LEX nr 852362; wyrok SA w Łodzi z dnia 24 maja 2007 roku, II AKa 70/07, LEX nr 395961).

Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby zatem być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień

w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający, w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy oskarżonego takich wymogów jednak nie spełnia, a istota zarzutów sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów przez Sąd I instancji i przedstawienia własnej, odmiennej ich oceny.

Podnieść trzeba, że dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy w Lublinie wiarą dały w pełni podstawę do poczynienia przez ten Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynów. Natomiast zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego A. R. wywody, które usiłują podważyć prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny poszczególnych dowodów, przedstawiają wyłącznie alternatywną wersję jej oceny w dodatku zupełnie pozbawioną podstaw. Skarżący bowiem stawia tezy, które w żaden sposób nie wynikają z dowodów zebranych w sprawie, np. o braku dostatecznych dowodów pośrednich (poszlak) do stwierdzenia winy oskarżonego A. R. w zakresie przypisanego mu czynu zakwalifikowanego z art. 148§1 k.k. gdy tymczasem z zebranych w sprawie dowodów pośrednich fakt ten jednoznacznie wynika (wcześniejsza część uzasadnienia). Tak więc tezy skarżącego o możliwości zaistnienia zupełnie innej wersji przedmiotowego zdarzenia i nie popełnieniu przez oskarżonego A. R. tego czynu należy odbierać jako czysto hipotetyczne - nie znajdują one bowiem oparcia w żadnym z dowodów zgromadzonych w sprawie niniejszej.

Ad.5 Powyższy zarzut, jakkolwiek częściowo słuszny, zdezaktualizował się jednak na etapie postępowania odwoławczego. Zauważyć bowiem należy, że postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2019 r. (k. 1184) Sąd Apelacyjny postanowił dopuścić dowód z uzupełniającej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność wskazania czy dla stanu poczytalności oskarżonego w okresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów jakkolwiek znaczenie mógł mieć fakt zażywania przez niego leku o nazwie Estazolam. Biegli lekarze psychiatrzy sporządzili pisemną uzupełniającą opinię sądowo-psychiatryczną (k – 1192-1205) a także złożyli ustną opinię uzupełniającą na rozprawie (k – 1297-1298). Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości podzielił treść i wnioski wyżej wymienionej opinii, jest ona pełna , spójna , konsekwentna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. W pełni wyczerpuje zagadnienie związane z ewentualnym używaniem przez oskarżonego leku o nazwie Estazolam i jego braku wpływu na stan jego poczytalności. Dlatego też Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił wniosek obrońcy o powołanie innych biegłych lekarzy psychiatrów na tę okoliczność (k – 1298).

Ad. 6 Zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Skarżący stawiając go , nawiązuje w jego treści do zarzutu zawartego w punkcie poprzednim a dotyczącym oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów lecz w żaden sposób w treści środka zaskarżenia go nie uzasadnia.

Odnosząc się do tego zarzutu przed jego merytorycznym rozpatrzeniem należy w pierwszej kolejności odnotować, iż w wypadku kwestionowania kwalifikacji prawnej, zarzut obrazy prawa materialnego można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem - wadliwa kwalifikacja prawna. Nie ma bowiem obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z dnia 23 lipca 1974 roku, V KR 212/74, LEX nr 18898; postanowienie SN z dnia 8 stycznia 2002 roku, V KKN 214/01, LEX nr 53005; wyrok SA w Łodzi z dnia 28 czerwca 2005 roku, II AKa 99/05, LEX nr 178073).

Kwestionując przyjętą przez Sąd I instancji kwalifikację prawną czynu przypisanego A. R. w punkcie 2 wyroku, jak już wcześniej wspomniano autor apelacji w żaden sposób go nie uzasadnia.

Niezależnie jednak od poprawności zredagowania w realiach niniejszej sprawy zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, należy wskazać, iż sąd merti dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych uzasadniających przyjęcie, iż oskarżony A. R. dopuścił się czynu przypisanego mu w punkcie 2 wyroku i czyn ten został przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy zakwalifikowany (pisemne motywy zaskarżonego wyroku k – 1079v-1080).

Rozważając apelację obrońcy oskarżonego A. R. w aspekcie art. 447§1 k.k. stwierdzić należy, iż w żadnym razie wymierzonych temu oskarżonemu kar jednostkowych oraz kary łącznej nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe.

Odnosząc się do wymierzonej A. R. kary 25 lat pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo z pkt I stwierdzić należy, że – w ocenie Sądu Apelacyjnego – także w tym zakresie orzeczenie Sądu Okręgowego w Lublinie jest prawidłowe.

Z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 kk i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254\73 – OSNPG 3-4\1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198\94 – OSN Prok. i Pr. 6\1995 poz.18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej łagodność lub surowość.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił zarówno stopień winy oskarżonego A. R., jak i stopień społecznej szkodliwości jego czynów.

W pisemnych motywach wyroku wskazano okoliczności, które

spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego A. R. kary 25 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt I , kary 8 lat pozbawienia wolności za czyn z pkt. 2 i kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk oraz reguły wymiaru kary łącznej określone w art. 85 kk, art85a k.k. i art. 88 kk. (pisemne motywy zapadłego orzeczenia k – 1080-1081)..

Sąd Okręgowy W Lublinie trafnie dostrzegł okoliczności zarówno obciążające (wysoki stopień społecznej szkodliwości, działanie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym), jak i te o korzystnej dla oskarżonego wymowie (dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia oraz jego obecny stan zdrowia), Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego W Lublinie.

Zauważyć należy również, że przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony (art. 148 kk) jest zagrożone karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, karą 25 lat pozbawienia wolności albo karą dożywotniego pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Lublinie uzasadnił dlaczego wymierzył oskarżonemu karę 25 lat pozbawienia wolności. Podobnie Sąd ten uzasadnił wymierzenie oskarżonemu kary 8 lat pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie 2 wyroku .W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie- w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, które Sąd Okręgowy w Lublinie wziął pod uwagę przy wymiarze kary - kara

<p>łącznie 25 lat pozbawienia wolności nie razi zatem swoją surowością w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk i jest adekwatna do wagi popełnionych czynów oraz właściwości osobistych oskarżonego.</p> <p>Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec bezzasadności omówionych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.</p> <p>Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.</p>		
Wniosek		
Zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z pkt. I i II aktu oskarżenia, ewentualnie ze względu na potrzebę przeprowadzenia na nowo większości przewodu sądowego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski niezasadne w świetle argumentacji dotyczącej oceny zarzutów apelacji (wcześniejsza część uzasadnienia)		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
---	--

1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał w mocy w całości zaskarżony wyrok	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońcy oskarżonego A. R. Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięzłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt II	Ad. II Sąd Apelacyjny w Lublinie na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec A. R. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 9 listopada 2018 roku do dnia 30 grudnia 2019 roku	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

Punkt III i IV	<p>Ad III i IV Sąd Apelacyjny w Lublinie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. kwotę 1033,20 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu A. R. w postępowaniu odwoławczym oraz na zasadzie art. 624§1 k.p.k. zwolnił tegoż oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Orzeczenie o zwolnieniu A. R. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk, gdyż – w ocenie Sądu Apelacyjnego – sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.</p>
----------------	---

7. PODPIS
Barbara du Chateau Jacek Michalski Leszek Pietraszko

	.3. Granice zaskarżenia		
	Kolejny numer załącznika	1	
	Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. R.	
	Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja ¹	Wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 listopada 2018 roku w sprawie IV K 312/17	
	1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
	# na korzyść	# w całości	

	# na niekorzyść		
	# w części	#	co do winy
	#	co do kary	
	#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
	1.3.2. Podniesione zarzuty		
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć	

		wpływ na treść orzeczenia	
	#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	#	art. 439 k.p.k.	
	#	brak zarzutów	
	1.4. Wnioski		
	#	uchylenie	# zmiana